

Moordspel

Thriller

Sandra J. Paul

Eerste gratis hoofdstuk

Proloog

25 september 2009

Er is iets mis.

Door al het rumoer en lawaai heen hoort Ben Mara plots smeken om hulp, alsof ze vlak naast hem staat in het veel te drukke jeugdhuis. Verontrust draait hij zich om. In de lawaaiërige menigte gaat hij instinctief op zoek naar haar rode lokken, maar ze is nergens te bespeuren. Hij beseft dat hij zich haar gehuil moet hebben ingebeeld, dat ze wellicht allang naar huis vertrokken is zonder hem. Hij voelt zich schuldig omdat hij haar vertrek niet vroeger heeft opgemerkt, ook al had hij zich voorgenomen om goed voor haar te zorgen.

Ben veegt zijn handen af aan een kletsnatte vaatdoek, roept tegen Lucas dat hij de bar even moet overnemen en verlaat dan zijn stek, voor iemand hem kan tegenhouden. Nerveus baant hij zich een weg door de menigte, tot hij buiten staat in de frisse avondlucht, diep ademhalend en vechtend tegen zijn alsmaar groeiende ongerustheid.

Hij zoekt haar tevergeefs: in de fietsenstalling en tussen de auto's, in de groepjes fuivende tieners en jongvolwassenen, die stilaan dronken beginnen te worden en luid tegen elkaar roepen om toch maar hoorbaar te zijn. Hij gaat op zoek achter het pand, waar dronken feestvierders broederlijk naast elkaar tegen de muur staan te plassen, bij de geparkeerde auto's, waar koppeltjes onhandig vrijen op de achterbank, tot in het spelerslokaal van de plaatselijke voetbalploeg toe, waar het ruikt naar seks.

De muziek speelt intussen zo luid dat het pijn doet aan zijn oren. De klanken verspreiden zich door het hele jeugdhuis en ver daarbuiten. Ze gieren uit gigantische luidsprekers, die ongetwijfeld de hele buurt wakker houden. De muziek van The White Stripes wordt vals meegebruld, tieners beginnen op het

ritme van de beats te stampen op de houten vloer. Het zal niet lang duren voor de politie de boel komt opbreken, denkt Ben, maar voorlopig gaat het feest gewoon verder.

‘Hé, waar ga je heen?’ roept Pat, Bens beste vriend, wanneer Ben een tweede maal zijn ronde doet in en rond het gebouw. Ben negeert zijn dronken vriend en loopt onrustig verder. Even verder wordt hij tegengehouden door Anton, een voormalige klasgenoot van hem.

‘Het feestje is nog niet afgelopen, man, drink nog een biertje.’ Anton drukt hem een flesje in de hand. ‘Ontspan je wat. Wil je een sigaret?’

‘Heb jij Mara gezien?’ schreeuwt Ben terug, schor omdat hij de hele avond aan de bar heeft gewerkt, terwijl hij Anton het flesje teruggeeft en zijn voormalige klasgenoot verder negeert. Waar is ze toch in godsnaam?

Anton legt een stevige arm over Bens schouders, in een poging om hem terug te leiden naar het feestje. Tenslotte is het de laatste avond van hun vrijheid. Morgen vertrekt iedereen naar zijn of haar universiteit, klaar om een nieuwe start te nemen, met andere vrienden. Over enkele maanden zal hun leven er helemaal anders uitzien. De vaste vriendenkern, die jarenlang samen op de schoolbanken heeft doorgebracht, zal dan voorgoed uiteengevallen zijn.

‘Ik dacht dat je haar gedumpte had?’ zegt Pat, die weer bij hen is komen staan, nieuwsgierig. ‘Komaan jongen, die griet is de moeite niet waard, dat weet je toch, ook al is ze nog zo ongelofelijk heet. Trouwens, ze ligt vast ergens in de velden te zoenen met iemand, ze is je allang vergeten.’

Pats woorden maken Ben plotseling bang. Ongerust duwt hij zijn vriend van zich af. Mara vlindert niet van lief naar lief en ze zou zeker niet zomaar vrijen met iedereen die het haar vraagt. Ze zou ook nooit zomaar alleen vertrekken, zelfs niet als ze razend kwaad was op hem, zoals vanavond. Hij moest haar vinden.

De menigte raakt steeds meer opgehitst door de felle muziek. Jongeren strompelen dronken tegen elkaar aan, trappen op elkaars voeten en proberen snel een vluggertje te scoren. Het bier vloeit gretig, er worden joints en sigaretten uitgedeeld. Het feest loopt stilaan uit de hand.

Plots duwt een aantal jongeren de ramen en deuren open, waardoor de muziek volledige vrijheid krijgt over het terrein. Iedereen stroomt het warme pand uit, naar buiten, om te dansen op het open plein voor het jeugdlokaal. Ben, Pat en Anton worden overrompeld door de menigte, die geen oog heeft voor hen maar zich laat meeslepen door de muziek. Het kan de fuifnummers geen bal schelen wie ze hiermee wakker houden, ook al wonen er verscheidene gezinnen met kinderen vlakbij.

Ben heeft gelijk. Zwaailichten in de verte indiceren dat de politie nadert om het feestje te stoppen. Hij moet hen aanspreken en melden dat er een meisje verdwenen is, maar bedenkt dat ze hem hoogstwaarschijnlijk gewoon zullen uitlachen en zeggen dat Mara wellicht dronken naar huis is gestrompeld.

Plots hoort hij Mara's stem zo luid en zo nabij dat het hem pijn doet aan de oren. Instinctief klemt hij zijn handen tegen zijn hoofd, tot grote verbazing van Pat en Anton, die denken dat hij een toeval krijgt.

'Hé, man, gaat het?' hoort hij Pat roepen, maar hij negeert zijn beste vriend.

De pijn neemt toe, het geluid wordt alsmaar scherper. Hij dwingt zichzelf om overeind te blijven en zich te focussen op Mara. De drang om haar te vinden en in veiligheid te brengen wordt met elke voorbij tikkende seconde groter. Het zweet stroomt nu over zijn rug. Hij voelt zich duizelig worden.

Nagekeken door Pat en Anton wurmt Ben zich door de massa heen, tot hij bij de rand van het terrein komt, op zoek naar de bron van het geluid dat nu in zijn oren weerklinkt als een alarm,

een steeds terugkerende mantra die hem dwingt om snel te handelen.

Hij grijpt de eerste de beste fiets die tegen de gevel van het pand is aan gegooid en gaat er als een gek vandoor, over de veldweg naast het gebouw, die tot diep in de weilanden leidt, in de richting van zijn ouderlijk huis, aan de rand van Westvliet. Hij nam vaak deze weg van en naar school, of naar het clublokaal. Het is ook Mara's route naar huis; ze woont op vijfhonderd meter van zijn ouderlijke woning.

Hij roept haar naam in de nachtelijke stilte, maar ze antwoordt niet. Op de achtergrond weerklinkt vaag de muziek. Het geschreeuw in zijn hoofd neemt toe naarmate hij verder weg fietst. Het is alsof Mara hem naar haar toe wil leiden. Het geluid verandert echter, het klinkt gesmoord nu, alsof ze aan het stikken is.

Het zwaailicht van de politie verspreidt een spookachtig blauw licht, dat tot over de verlaten velden reikt. Een paar lantaarnpalen verlichten de nachtelijke route, Bens fietslicht schijnt over het pad. Hij trapt nog sneller, met alleen de verlichting van de fiets en enkele lantaarnpalen als leidraad. Het gehuil houdt even snel op als het begon. Het snerpande geluid is verdwenen.

En dan ziet hij haar liggen, languit, in het midden van een veld, tussen afgehakte, rottende bloemkoolstengels, naast diepe tractorgroeven. Het heeft dagenlang geregend, wat diepe sporen heeft achtergelaten in het veld. Ben herkent meteen haar porseleinen gezicht, de lange, rode haren waar hij eerder naar op zoek was, het groene jurkje dat ze droeg op het feestje en de bijpassende felrode sandalen, die klikten wanneer ze rondstapte. Iemand zit boven op haar.

Angstig smijt Ben zijn fiets weg en rent erop af. Hij struikelt over de afgesneden stengels en in het zompige zand, tot zijn enkels pijn

doen van de inspanning en hij zijn hart in zijn keel voelt kloppen. Dit beeld zal hij nooit meer vergeten, zolang hij leeft. Het grift zich voor eeuwig in zijn geheugen en zal als een rottende wonde zijn, die zal openbarsten telkens als hij eraan denkt. De persoon die boven op Mara zit houdt de handen nog steeds geklemd rond de sjaal, waarmee hij haar heeft gewurgd.

Met zijn volle gewicht houdt hij haar tegen de grond gedrukt, haar armen weerloos onder zijn sterke knieën. Zelfs nu ze dood is, gaat de kerel niet van haar af. Hij blijft zitten alsof hij bang is dat ze nog zal ontwaken, ook al is het duidelijk dat ze niet meer te redden valt. Haar hoofd hangt in een groteske manier opzij, haar nek is door de kracht gebroken.

Ben ziet Mara's opengesperde ogen met de gesprongen aderen. Uit haar mond drupt een straaltje bloed, dat afkomstig is van haar stukgebeten tong, die nu nutteloos uit haar mond hangt. Haar handen hebben diep in de grond geklauwd. Haar vingernagels zijn afgebroken. Haar porseleinen huidskleur kleurt onder de lantaarnpaal grauw als de dood.

'Wat heb je met haar gedaan?' hoort Ben zichzelf schreeuwen. Hij duwt de moordenaar weg van haar lichaam. Zijn schouders schokken, zijn handen beven, zijn ogen zijn gericht op Mara's dode gezicht.

De wurger gaat onrustig naast Ben zitten in het zand, geduldig wachtend tot die wat kalmeert, waarna hij zijn arm om Bens bevende schouders legt.

'Was dit dan niet wat je wilde?' vraagt de jongen verbaasd.

Ben staart geschokt in de ogen van de dader. Woordeloos tilt hij Mara's hoofd op. Voorzichtig sluit hij haar ogen en voelt hoe haar huid snel kouder wordt, ook al probeert hij haar warm te houden met zijn eigen lichaamswarmte.

'Sorry, Mara,' huilt hij. 'Sorry, sorry, sorry.'

Inmiddels is de wurger opgestaan. Hij wandelt over de

veldweg in de richting van de politieauto die voor het jeugdhuis geparkeerd staat. De muziek is gedoofd, mensen gaan naar huis. Auto's vertrekken, fietsers wuiven naar elkaar, tieners verspreiden zich in de duisternis en nemen luidruchtig afscheid van elkaar. Sommigen komen in Bens richting over de veldweg gefietst en staren verbaasd naar de jongen met de vuile, modderige kleding die door de velden loopt. De kerel negeert hen en loopt verder naar het feestterrein.

Ben wacht wezenloos in de duisternis, met Mara op zijn schoot, tot hij gevonden wordt door enkele vrienden, die argeloos op weg zijn naar huis, en onvoorbereid op wat ze te zien zullen krijgen. Jongeren staren geschokt, barsten spontaan in tranen uit of braken wanneer ze Mara's toegetakelde lichaam zien. Ben beweegt niet wanneer Pat naast hem neerknielt en vraagt wat er in godsnaam is gebeurd. Hij zwijgt nog steeds wanneer Mara's moordenaar de politie naar de plaats delict leidt en daar bekent dat hij het heeft gedaan. Blauwe zwaailichten naderen het terrein. De dader wordt stilzwijgend in de boeien geslagen en meegenomen.

Ben blijft Mara vasthouden tot hij niet meer kan. Voorzichtig maken enkele agenten Mara's afgekoelde lichaam uit zijn armen los, terwijl Pat hem ondersteunt. Pas dan kijkt Ben dof op, recht in de ogen van de agenten.

'Het was zijn schuld niet, het was de mijne.'

1.

‘Al beslist wat u gaat eten?’ vraagt de serveerster ongeduldig terwijl ze de vreemde man bij het raam een derde kop koffie inschenkt en wacht tot hij eindelijk de rest van zijn ontbijt zal bestellen.

De onbekende zit hier intussen al een half uur roerloos, alsof de hele wereld aan hem voorbijgaat en hij er geen deel van uitmaakt. Ze heeft hem in deze drukke taverne nog nooit gezien, dat weet ze zeker. Hij valt door zijn vreemde uiterlijk op tussen al haar oude, bekende klanten.

‘Nee, laat me met rust,’ reageert de man kort en koel, zonder de vrouw een blik waardig te gunnen. Zijn grijsblauwe ogen staren naar buiten, alsof hij nauwelijks beseft waar hij is, of hoe hij hier terechtgekomen is.

Hij zit alleen aan een tafeltje voor vier, terwijl mensen geduldig wachten bij de bar op een plekje om gezellig samen te eten. De taverne staat bekend om zijn heerlijke ontbijt. Mensen komen hier van heinde en ver heen. Maar dat interesseert de onbekende man niet. Hij koos het tafeltje bij het raam vroeg in de ochtend uit, zonder oog voor anderen. Hij komt voor de zelfbereide koffie, die uitverkoren is tot de beste van het land en alleen verkrijgbaar met een gigantisch hoog prijskaartje.

‘Wij serveren elke ochtend alleen uitgebreid ontbijt, meneer,’ reageert de serveerster koel terwijl ze naar het krijtbord met sierlijk opschrift wijst, waarop staat dat van klanten verwacht wordt dat ze een ontbijt nemen met hun koffie. ‘Als u alleen een kop koffie wenst, dan kunt u beter naar een Starbucks gaan, zodat we onze tafels kunnen geven aan onze vaste klanten die wel wensen te ontbijten.’

De man staart haar stilzwijgend en koel aan. De blik in zijn bijzondere ogen en de uitdrukking op zijn gehavende gezicht

doen de serveerster onwillekeurig achteruitdeinzen, geschrokken als ze is door de intensiteit waarmee hij haar aankijkt. Het zijn niet alleen die vreemde ogen die haar angstig maken, het is ook de dwang in zijn blik. Zonder verder te reageren op wat de serveerster heeft gezegd, draait de koffiedrinkende man zijn hoofd weer weg en tuurt opnieuw naar buiten, alsof hij allang vergeten is dat ze nog bij hem staat en dat hij geacht wordt te vertrekken.

‘Laat hem maar met rust,’ waarschuwt de eigenares van de taverne haar serveerster. ‘Die kerel is niet normaal, we schuiven elders wel wat tafels tegen elkaar.’

De twee vrouwen laten de man waar hij is.

Dieter Santens stopt vandaag met leven. Dat heeft hij vanochtend onder het scheren besloten, terwijl hij een blik wierp op de ingedeukte linkerzijde van zijn gezicht en het vreemde oog dat halsstarrig terugstaarde naar hem. Hij heeft er flink genoeg van, na vierendertig jaar aards bestaan. Gedaan met de routine, het eeuwige doen wat anderen hem opleggen, het afhandelen van idiote dossiers waar geen kat iets aan heeft, het luisteren naar het geroddel van zijn collega’s of hun snerende opmerkingen over zijn uiterlijk wanneer ze denken dat hij het niet hoort.

Het enige wat hij al jaren écht wil, is de wereld een grote *Fuck you!* toe schreeuwen, hen zeggen dat ze allemaal de pot op kunnen. Vandaag is dat moment eindelijk gekomen en het doet zijn hart van opwinding even sneller slaan.

Voor het eerst in vijftien jaar is Dieter niet trouw naar kantoor gegaan. Hij verkoos om de laatste dag van zijn leven te beginnen zoals hij het wil: met een sublieme kop extreem dure koffie, waarvan hij zorgeloos wil genieten zonder dat hij gestoord wordt. Daarna kan hij uit het leven stappen op de door hem gekozen manier.

Na een leven vol eenzaamheid is het afgelopen voor Dieter

en hij treurt er geen seconde om. Al die jaren maakte hij deel uit van een kleurloze zone aan de rand van een verziekte maatschappij, levend in de schaduw van anderen, geïsoleerd en nauwelijks in contact met de rest van de mensheid. Hij heeft daar niet voor gekozen, het werd hem opgelegd door omstandigheden waar hij niets aan kon veranderen.

Mensen hadden een natuurlijke afkeer van hem, deels door zijn uiterlijk, maar vooral door zijn vreemde, asociale gedrag, als gevolg van de verminking die hij als negenjarige opliep. Als kind had hij geen enkele vriend en werd hij uitgescholden voor Frankenstein, als volwassene was hij nog steeds een paria. De maatschappij houdt nu eenmaal niet van mensen die anders zijn.

Ook hier, omringd door mensen die komen ontbijten, wordt dat voor Dieter weer eens duidelijk. De vaste klanten in deze taverne staren hem aan, alsof ze op de een of andere manier aanvoelen dat er iets met hem scheelt. De eigenares is nerveus in zijn bijzijn en voelt aan dat hij hier niet thuishoort. Zoals altijd wordt hij gemeden. Sommige mensen beseffen dat Dieters ziel even verminkt is als zijn huid.

Het enige wat hij heeft is zijn werk, maar zelfs in het bedrijf waar hij op zijn negentiende begon, heeft hij een apart kantoortje, zodat hij niet in contact hoeft te komen met klanten of directe collega's.

Ze verstoppen hem, uit schaamte, maar houden hem omdat hij goed is in zijn werk en goedkoop. Hij heeft in al die jaren nooit opslag gevraagd, omdat hij hun geld niet nodig heeft. Hij werkt om zichzelf bezig te houden. Tot op vandaag.

Maar nu is het dus afgelopen met die saaie dagen op kantoor, die steevast gevolgd worden door eenzame avonden, die hij zappend van programma naar programma doorbrengt, en die uitmonden in eindeloos durende slapeloze nachten, die hem doen aftellen tot de ochtend, waarna de routine weer begint. Ook de

weekends zijn een hel, omdat hij dan niets te doen heeft. Hij wandelt vaak doelloos door de stad, op zoek naar iets dat hem bezig kan houden, maar wordt ook daar weer aangestaard door mensen die zijn uiterlijk amusant of gruwelijk vinden.

Kinderen zijn bang van hem, jongeren noemen hem Freddy Krueger, naar het personage uit *A Nightmare on Elm Street*. Ze moesten eens weten. Meer dan eens zit hij in de bioscoop, tussen gillende stelletjes, starend naar gruwelijke horrorfilms, genietend van het gegil van domme slachtoffers die een voor een afgeslacht worden. Soms wou hij dat hij ook zo'n mes had en Kruegers lef om mensen te lijf te gaan.

Dieter heeft geen vrienden of noemenswaardige familie. Hij verafschuwt sociale media en de hypocrisie van onlinevriendschap. Hij walgt van het gezelschap van huisdieren of het idee dat hij iemand in huis zou hebben met wie hij het bed zou moeten delen. Aan seks heeft hij geen behoefte. Hij kiest er bewust voor om geïsoleerd te leven, ver weg van alles wat het bestaan van gewone mensen draaglijk maakt. Leven is lijden.

Hij is te soft geworden, dat zal het zijn. Tot nu toe dacht hij steeds dat hij het perfect aankon om altijd alleen te zijn, dat hij het niet erg vond om mensen zoals die serveerster zo argwanend naar hem te zien staren. Om troosteloos te bestaan in de schaduw van anderen, pretenderend dat hij is zoals iedereen, maar al die tijd beseffend dat hij eigenlijk een freak is.

In werkelijkheid vreet alles wat hij is al jaren aan zijn ziel. Hij is beter dan dit, ook al is hij anders dan anderen. De pot op met al die verhalen over diversiteit en anders zijn! Holebi's krijgen alle rechten, godsdiensten dienen aanvaard te worden, mensen die anders zijn krijgen hun plek in deze moderne maatschappij. Maar hij dan? Waar moet hij heen met zijn wensen en dromen? Zijn ware aard, de duisternis die al jaren aan hem vreet, vecht hard om aan het oppervlak te komen en zich te uiten, maar hij is bang. Als

iemand ooit te weten komt wie hij echt is, zal hij in een duistere kerker eindigen, dat weet hij zeker en dat kan hij niet aan. Vandaag zal hij zich outen en zullen mensen zien wie hij echt is. En daarna eindigt zijn bestaan, zodat hij er niet voor hoeft te boeten.

Dieter drinkt zijn laatste kop dure koffie leeg en gooit dan een briefje van twintig euro op tafel. Daarna verlaat hij fluitend de taverne, nagestaard door de eigenares en de serveerster, die maar wat blij zijn dat hij de duisternis met zich meegenomen heeft. Dieter steekt zonder te kijken de straat over en stapt in zijn zwarte auto met geblindeerde ramen. In de koffer ligt een grote tas met het weinige materiaal dat hij nodig heeft. Vier september is een prima dag om te sterven. Het is de vijfentwintigste verjaardag van de gebeurtenis die zijn leven heeft verwoest. Hij zet de radio harder, neuriet mee met een oude popsong en begeeft zich dan op zijn dode gemak naar zijn ouderlijk dorp, tien kilometer verderop. Hier begon zijn leven, hier zal hij het ook beëindigen.